

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **CEMEX Sand, k.s.**, se sídlem Masarykovo nám. 207, Napajedla, zast. JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozi 748/4, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. SBS/26195/2012/ČBÚ-22, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2014, č. j. 57 A 74/2012 – 74, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského ze dne 6. 6. 2012, č. j. SBS/04477/2012/OBÚ-06/4, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. SBS/26195/2012/ČBÚ-22.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím došlo k zamítnutí odvolání stěžovatelky a k potvrzení rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2012, č. j. SBS/04477/2012/OBÚ-06/4, jímž byl vydán předchozí souhlas k převedení dobývacího prostoru Mítov ze společnosti C4SC78 s.r.o., se sídlem Janáčkovo nábřeží 1153/13, Praha 5, na stěžovatelku. Výrokem II. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, jejíž součástí byl i návrh na přiznání odkladného účinku.

[2] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se opírá o skutečnost, že dle bodu 6) předchozího souhlasu vydaného správním orgánem I. stupně musí být smlouva o převodu dobývacího prostoru příslušnému úřadu (správnímu orgánu I. stupně) předložena do šesti měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o předchozím souhlasu. Právní moci přitom rozhodnutí nabylo doručením rozhodnutí žalovaného, tedy ke dni 14. 8. 2012. Následně byl

žalobě přiznán odkladný účinek usnesením krajského soudu ze dne 14. 1. 2013, č. j. 57 A 74/2012 – 31. Právní mocí napadeného rozsudku, tj. dne 6. 6. 2014, byly účinky původního rozhodnutí obnoveny. Stěžovatelka považuje za pravděpodobné, že do dne 6. 12. 2014 (tedy ve lhůtě šesti měsíců od právní moci rozsudku) nebude o její kasační stížnosti rozhodnuto, a tedy nebude ve stanovené lhůtě předložena smlouva o převodu dobývacích prostor. Po uplynutí lhůty nebude správní orgán I. stupně povinen předloženou smlouvu akceptovat, a pokud by nebyla kasační stížnost úspěšná, účastníci řízení o udělení předběžného souhlasu s převodem dobývacích prostor by již nemohli smlouvu uzavřít a byli by nuceni podat novou žádost o převod dobývacích prostor. Takový postup by byl neúčelný a zatěžoval by jak stěžovatelku, tak správní orgán I. stupně. Dále odkázala na usnesení krajského soudu, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek, a v němž soud shledal, že přiznáním odkladného účinku nemůže dojít k újmě dalších osob a skutečnost přiznání odkladného účinku nemůže být ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Dle stěžovatelky splnění obou podmínek trvá. Proto navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby v souladu s ustanovením § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[3] Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že bude-li s odkladným účinkem kasační stížnosti souhlasit jakožto osoba zúčastněná na řízení organizace C4SC78 s.r.o., nemá námitek proti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Jelikož společnost C4SC78 s.r.o. nesdělila krajskému soudu na výzvu, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nemá tato společnost postavení osoby zúčastněné na řízení a zdejší soud ji nevyzýval k vyjádření se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Dle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užijí přiměřeně. Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být pro přiznání odkladného účinku naplněny dva předpoklady. Soud tak přizná žalobě (či kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby mohl být kasační stížnosti takový účinek přiznán, musí stěžovatel v prvé řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 1 As 27/2012 - 32 či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11), jenž musí v odůvodnění svého návrhu konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[7] V daném případě byla povinnost tvrzení splněna. Na základě předchozího souhlasu správního orgánu I. stupně musí stěžovatelka splnit podmínky v něm stanovené, a to zejména vyčíslit částku rezervy finančních prostředků na sanaci a rekultivaci prostředí a tuto složit na

zvláštní vázaný účet. I povaha plnění této povinnosti bude předmětem zkoumání před Nejvyšším správním soudem. Zároveň existuje povinnost předložit smlouvu o převodu dobývacích prostor správnímu orgánu I. stupně do šesti měsíců od právní moci rozhodnutí. Pokud nebude o kasační stížnosti rozhodnuto v této lhůtě, případně nebude rozhodnuto ve lhůtě, která by stěžovatelce poskytovala dostatek času ke splnění uložených povinností spojených s předložením smlouvy o převodu dobývacích prostor, a kasační stížnosti nebude přiznán odkladný účinek, stěžovatelka nebude schopna dodržet stanovenou lhůtu a v důsledku toho jí vznikne nepoměrně větší újma, jelikož bude nucena znovu absolvovat celý proces od žádosti o vydání předchozího souhlasu znovu. Přiznáním odkladného účinku naopak nemůže vzniknout újma jiným osobám, protože stanovená povinnost směřuje pouze vůči osobě stěžovatelky. Uvažovat by bylo možné pouze o újmě společnosti C4SC78 s.r.o., pokud by jí rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného omezovalo v jejích právech. Tak tomu však není. Ustanovení § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, na základě kterého byla příslušná rozhodnutí vydána, upravuje souhlas s převodem dobývacího prostoru jako předchozí. Závisí tedy pouze na smluvních stranách, zda vydaného souhlasu využijí nebo nikoliv a nelze vyloučit ani udělení dalšího předchozího souhlasu s převodem na jiného nabyvatele, pokud by taková potřeba vznikla. Společnost C4SC78 s.r.o. tak není ve svých právech omezena tím, že dojde k přiznání odkladného účinku. Dle Nejvyššího správního soudu je tedy první podmínka splněna.

[8] Rovněž zdejší soud neshledal, že by v daném případě bylo přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v rozporu s veřejným zájmem, přičemž je nutno konstatovat, že žalovaný ani žádný rozpor s veřejným zájmem netvrdil. Je tedy splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

[9] Následně bylo třeba vyrovnat se s otázkou, zda by přiznání odkladného účinku vůbec mohlo oddálit nepříznivé účinky napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovatelce. Tímto problémem se Nejvyšší správní soud již dříve zabýval a v usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96, publikovaném pod č. 786/2006 Sb. NSS dospěl k závěru, že *„odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo“*. Dále pak pokračoval: *„Za této situace pak nutným důsledkem uvedeného závěru je i nezbytnost vymezit v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odkladném účinku rozsah tohoto odkladného účinku, tj. zda se vztahuje 1) pouze na rozhodnutí krajského soudu či jeho část nebo 2) pouze na správní rozhodnutí, k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem, v němž bylo kasační stížností napadené rozhodnutí vydáno, vedlo nebo vede či na část tohoto správního rozhodnutí, anebo konečně 3) ve vztahu k soudnímu i správnímu rozhodnutí (či k jejich částem) současně.“*

[10] Nejvyšší správní soud v souladu s citovaným rozhodnutím vymezil rozsah odkladného účinku tak, že jeho přiznáním se pozastavují až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem účinky rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 6. 2012, č. j. SBS/04477/2012/OBÚ-06/4, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 8. 2012,

č. j. SBS/26195/2012/ČBÚ-22. Ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu nebylo důvodu kasační stížnosti odkladný účinek přiznávat.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu